

Predica de la Zürich

Duminică, 25 noiembrie 2018, ora 14⁰⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din Is. 45:18-45: (...).

Bine ați venit în Numele scump al Domnului nostru! De fiecare dată suntem mulțumitori Dumnezeului nostru că ne putem aduna împreună ca să ascultăm Cuvântul Lui scump și prețios.

Sunt foarte mulțumitor. Joia trecută trebuia să particip și să vorbesc la o adunare mare unde s-au strâns frații și surorile din Canada și Statele Unite, însă acest lucru n-a mai fost posibil. Drept urmare ne-am dus în camera de înregistrări și am ținut o cuvântare scurtă pe care le-am trimis-o. Joia aceasta ei au ascultat transmisia în direct. Îi sunt mulțumitor Domnului că în Krefeld doar trebuie să urc câteva trepte pentru a ajunge în camera de înregistrări, apoi se înregistrează, și se poate transmite în direct, ca și cum ai fi prezent personal.

Nu demult mi-a devenit mare un citat al fratelui Branham din predica „Astăzi s-a împlinit această Scriptură”(19.02.1965). De fiecare dată fratele Branham spunea că „mesajul va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos”, însă în această predică el a completat mai exact, și anume că „mesajul va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos până la marginile pământului”. În felul acesta, prin har noi am putut trăi aceasta și cu siguranță putem spune că suntem foarte aproape de revenirea Domnului nostru Isus Hristos. Iar noi putem să ne ridicăm capetele fiindcă știm că izbăvirea noastră se apropie. Așa este scris în Mat. 24:14: *„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Apoi va veni sfârșitul”*. Așa cum au cântat cântăreții, în prima sau a doua cântare, unde accentul deosebit a fost că noi suntem pregătiți, îmbrăcați cu haine de in strălucitoare ca să-L putem întâmpina pe Domnul. Lăudat și cinstit să fie Dumnezeu nostru.

Noi am primit iertarea și neprihănirea deplină prin credința în Sângele noului legământ care a fost vărsat pe crucea Golgotei, prin har. Noi știm că Domnul Își desăvârșește lucrarea în noi toți. Pe cât de sigur toți aceia care aud acum glasul lui Dumnezeu pe atât de sigur vor auzi atunci glasul, după cum o putem citi din versetele biblice. Fiți sinceri. Acum cinci sute de ani ai fi putut citi cu aceeași siguranță ca astăzi versetele pe care le-am citit noi din 1 Cor. 15? Și anume că nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi. Va fi o realitate divină; pe cât de sigur a făgăduit Dumnezeu aceasta în Cuvântul Său, pe atât de sigur o credem noi și o vom și trăi. Dumnezeu stă de partea Cuvântului Său și împlinește ceea ce promite. Fie ca toți traducătorii să fie binecuvântați și fie ca toți ascultătorii de pe întregul pământ să fie binecuvântați.

Cu toți am înțeles că trăim într-un timp deosebit. Noi vedem catastrofele naturale care au loc și tot ceea ce se petrece pe pământ și vedem că nu mai este așa cum a fost odată. Dacă privim îndeosebi la Israel putem vedea că ultimele declarații ale Națiunilor Unite sunt împotriva Israelului. Întreaga lume este împotriva Israelului, și aceasta doar dintr-un singur motiv: pentru că Dumnezeu a ales Israelul.

Scumpii mei frați și surori, fie ca toți să citească făgăduința originală care spune că încă de la început Răscumpărătorul nostru a fost hotărât să fie Lumina neamurilor și mântuirea lui Dumnezeu trebuie să fie descoperită până la marginile pământului. Dacă citim exact prorocia biblică care este în legătură cu prima venire a lui Hristos, atunci știm că Dumnezeu a ales a Israelul pentru ca El să-Și ridice tronul Său acolo, să aducă Cuvântul, să-Și trimită prorocii Săi și să anunțe totul mai dinainte. Dar încă de la început toate popoarele au fost incluse în planul de mântuire al lui Dumnezeu, începând direct cu Gen. 12, unde este scris că atunci când Domnul l-a chemat pe Avraam, el avea vârsta de 75 de ani. Iar când Domnul Dumnezeu i-a dat făgăduința că Isaac va fi născut, Avraam avea vârsta de 100 de ani. Dar chiar de la început Dumnezeu ne-a inclus în planul Său de mântuire pe noi cei dintre Neamuri, iar pentru aceasta noi Îi suntem foarte mulțumitori. Noi binecuvântăm Israelul, fiindcă este scris că El este Dumnezeul lui Israel. Noi Îi suntem mulțumitori Domnului că am

putut trăi că în anul 1948 a fost declarat statul Israel. Dragii mei frați și surori, are loc împlinirea prorociei biblice până la Ioel 3:2b: *„neamurile au împărțit între ele țara Mea”*, până la Is. 14:1: *„Voi alege iarăși pe Israel”*, până la toate făgăduințele vechi testamentare. Dumnezeu are un popor natural pe pământ, un Ierusalim pământesc. Dumnezeu are un popor supranatural și un Ierusalim ceresc. Totul este rânduit divin, iar noi ne putem lăsa introduși în această ordine divină. În noua scrisoare circulară pe care cu siguranță o veți primi am pus pe hârtie încă o dată câteva momente importante din ultimii 55 de ani. Suntem mulțumitori pentru harul pe care Dumnezeu ni l-a dăruit. Așa cum a accentuat deja fratele Baumgartner, noi am primit har astfel că putem încadra totul biblic și credem așa cum zice Scriptura și avem parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent.

Trebuie să amintesc încă un lucru dureros. Știți că acum șase luni biserica din Suedia a dat acea declarație, că: *„Dumnezeu nu poate fi de gen masculin”*. Iar acum și biserica din Anglia a dat o declarație că *„Dumnezeu nu poate fi de gen masculin, nu poate fi un bărbat”*. Aceste lucruri nu sunt altceva decât niște blasfemii. Dacă citim articolul cu ce motive și argumente se tratează acest subiect atunci te doare sufletul. De ce nu-L lasă oamenii în pace pe Dumnezeu? Dar acesta este timpul când oamenii nu mai au teamă de Dumnezeu. Ai putea rupe și arunca la coșul de gunoi toate aceste declarații și explicații. Dar noi suntem cu atât mai mulțumitori că am primit trecere înaintea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu n-ar fi de gen masculin atunci n-ar putea fi Tată. Dacă privim la omenire, știm că Adam a fost un fiu creat, dar Domnul și Răscumpărătorul nostru a fost unul zămislit, ieșit din Dumnezeu. Iar noi toți suntem zămislighi și născuți din Dumnezeu, născuți din nou la o nădejde vie. Mulțumire Dumnezeului Celui viu pentru scumpul și prețiosul Său Cuvânt. Mi-am notat versetele biblice și vi le voi da mai departe, pe scurt.

Rom. 1:7: *„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!”*. Același lucru este scris în 1 Cor. 1:3: *„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!”*. 2 Cor. 1:3: *„Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos...”*. Gal. 1:3: *„Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl..!”*. În

Ef. 1:2 avem scris același lucru. Pavel L-a arătat și prezentat pe Dumnezeu ca Tată. Cât de mulțumitori putem fi!

Am citit acum în Evanghelia după Ioan, de 42 de ori este scris: „El care M-a trimis”. El nu era în cer ca după aceea să fie trimis pe pământ, nu! Făgăduințele biblice au trebuit să se împlinească și anume: „*fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu*”(Is. 7:14). Mai întâi trebuiau să se împlinească toate făgăduințele biblice care au fost hotărâte să se împlinească înainte ca să se împlinească trimiterea pentru care El trebuia să vină. Domnul a avut vârsta de 30 de ani când Și-a împlinit însărcinarea ca Răscumpărător.

Scumpii mei frați și surori, o spun încă o dată. Pentru mine descoperirea lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru, este lucrul cel mai prețios, profund și mai măreț care ne-a fost dăruit. Noi am fost luați în Locul preasfânt și noi am auzit glasul lui Dumnezeu, am auzit doar ceea ce are El de spus în Cuvântul Său. Nicio interpretare, nu tâlmăciri și interpretări, ci doar ceea ce ne-a spus El.

Și acest lucru l-am cercetat din nou. Cuvântul combinat „Elohim-IAHVEH”/„DOMNUL Dumnezeu” se găsește de 6356 de ori în Biblie. Dar nici o singură dată în cei patru mii de ani ai perioadei Vechiului Testament nu găsim „Dumnezeu Tatăl”. Doar la începutul Noului Testament găsim că răscumpărarea va fi dăruită și s-a și întâmplat. Noi am fost aleși în Fiul lui Dumnezeu, care înaintea întemeierii lumii a fost ales să moară pentru noi. Numele nostru a fost scris în Cartea Vieții Mielului înaintea întemeierii lumii. Dragii mei frați și surori, alegerea este o realitate divină. De ce? Pentru că Dumnezeu a știut mai dinainte că tu și eu o vom primi și vom asculta de glasul Lui. Și astfel deja înaintea întemeierii lumii El a putut scrie numele nostru în Cartea Vieții Mielului jertfit.

Dragi frați și surori, și acest lucru. „Mielul lui Dumnezeu” este amintit de peste 20 de ori în cele 22 de capitole ale Apocalipsei, punctul central fiind răscumpărarea care a avut loc, s-a întâmplat. Iar prin har, noi am fost cuprinși în acest plan de mântuire al lui Dumnezeu. Înainte ca Adam și Eva să fie alungați din Paradis, înainte ca heruvimii să învâртеască o sabie învâpăiată ca să păzească drumul

care duce la pomul vieții, Domnul Dumnezeu i-a îmbrăcat pe cei doi cu piei de miei. Doi mieluși au fost sacrificați și și-au vărsat sângele pentru ca primii oameni să poată fi îmbrăcați înainte de a fi alungați din Paradis. Și pentru că viața trupului este în sânge, sângele are această însemnătate pentru noi în planul de mântuire și răscumpărare. Pentru că atunci când Domnul Și-a vărsat Sângele, El a dat viața Lui divină pentru noi pentru ca această viață divină să poată veni în noi.

Dragii mei frați și surori, noi credem din toată inima ceea ce zice Scriptura și cum spune ea. Privitor la timpul nostru, noi am recunoscut că un mesaj a trebuit să răsunе, să premerge venirea zilei Domnului, înainte ca soarele să-și piardă strălucirea și luna să se schimbe în sânge și ziua mântuirii să se încheie. Așa a făgăduit Dumnezeu, că El va trimite un proroc înaintea acestei zile. Acest lucru a fost accentuat: înapoi la Dumnezeu, înapoi la Cuvânt! Nicio tălmăcire, nicio interpretare! Ci doar ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Este predicat și practicat doar ceea ce au predicat și practicat Petru, Iacov, Ioan și Pavel. Nimic nu este introdus, nimic nu este adăugat sau scos, totul rămâne așa cum este. Dumnezeu l-a putut folosi pe fratele Branham într-un mod deosebit ca să pună din nou pe sfeșnic Evanghelia originală veșnic valabilă. Prin har noi am găsit temelia originală, putem zidi pe ea și să-I mulțumim Domnului din toată inima. Și acest lucru îl putem spune cu o inimă frântă. În toate adunările creștine Biblia este citită, dar peste tot ei au învățăturile, interpretările, crezurile și dogmele lor proprii. Cei mai mulți dintre ei au pus în ramă și evidențiat ceea ce cred și învață ei, au afișat-o la intrarea în adunarea lor, astfel ca toți aceia care vin în mijlocul lor pot să vadă ceea ce se crede acolo.

Pot să v-o spun: toți cred în trinitate. Acum trebuie să vă spun ceva ce mi-a frânt inima ca niciodată înainte. În Pakistan au avut loc trei adunări mari: două au avut loc în adunări ale fraților noștri, dar ultima a fost într-o biserică pentecostală unitariană care crede într-un singur Dumnezeu, dar ei cred că Isus este singurul Dumnezeu. Ceea ce am trăit acolo n-am trăit niciodată în ultimii cincizeci de ani. Timp de peste două ore pe platformă a fost carismatică peste carismatică, spectacol peste spectacol, în strigăte de „Aleluia! Aleluia! Slavă

Domnului!”. Apoi, între timp, a venit în față și predicatorul care a vorbit în limbi și apoi din nou strigăte de „Aleluia! Aleluia!” și din nou circ. Eu am vrut să plec fiindcă deja era prea mult. Niciodată înainte nu m-am simțit atât de rău ca acolo. Niciodată n-a trebuit să propovăduiesc Cuvântul într-un mod atât de serios, niciodată n-a trebuit să accentuez atât de puternic Lc. 19, că Domnul a plâns asupra Ierusalimului în timp ce ei citeau Tora, cântau psalmi și sărbătoreau Sabatul. Dar ei n-au recunoscut ziua cercetării lui Dumnezeu, prin har. A trebuit să spun: voi puteți vorbi în limbi și puteți prezenta totul, dar dacă voi nu recunoașteți ziua cercetării lui Dumnezeu prin har, atunci sunteți orbi. Cu adevărat în interiorul meu eram foarte mișcat și cu ultimele puteri a trebuit să aduc Cuvântul, până la Mat. 7 de la vers. 21: „...Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit Noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?»”(vers. 22). Iar Domnul va trebui să le spună: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine!”. Niciodată înainte nu mi s-a întâmplat să aduc Cuvântul atât de serios și cu atâta accent cum am făcut-o acolo, în cele 45 de minute pe care le-am avut la dispoziție.

Oameni cu daruri ale Duhului, sunt atât de înșelați și trec pe lângă ceea ce face Dumnezeu în prezent, sunt conduși cu surle, trâmbițe și muzică care mă necăjește foarte tare cu toate că nu mai aud atât de bine. Dar ce să vă spun? Acel predicator pentecostal s-a dus după adunare la fratele Michael și l-a întrebat: „Te rog spune-mi despre ce este vorba. Ceea ce a spus acest bărbat n-am mai auzit niciodată. Despre ce este vorba aici?”. Apoi până pe la miezul nopții a trebuit să vorbesc despre ce este vorba în timpul nostru. Nu este vorba de carismatică, nu de programe religioase evlavioase. Ci este vorba de făgăduința pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o prin har: „*Voi poporul Meu, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice*”.

Dumnezeu dăruiește har la propovăduirea Cuvântului. Dar vă puteți da seama cum m-am simțit când am văzut și auzit acele vorbiri în limbi de pe platformă și tot ce aparține de aceasta, ei dând impresia:

„Aici noi suntem într-o legătură cu Dumnezeu”. Nu și încă o dată nu! Cine trece pe lângă ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru acest timp, acela trece cu surle și trâmbițe pe lângă ceea ce face Dumnezeu în prezent. De aceea este atât de necesar și important să auzi mesajul ceasului, să primești corectarea, să-I dai dreptate lui Dumnezeu și să primim ceea ce ne-a făgăduit El.

Eu mi-am notat versetele biblice care vorbesc despre cât de important este să fim pregătiți. Mat. 25:10: *„cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa”*. Evr. 9:28: *„să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă”*. Prima întrebare care trebuie pusă este: Ne pregătim noi, așteptăm noi revenirea Domnului? Apoi Fil. 3:20: *„de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos”* și vers. 21: *„El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale”*. 2 Tim. 4:8: *„tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”*. 1 Ioan 2:28: *„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la revenirea Lui să nu rămânem de rușine și depărtați de El”*.

Despre ce este vorba? Este vorba ca prin har, noi să recunoaștem ceasul, timpul, mesajul și mesagerul. Și așa cum a fost amintit în introducere, să ne pregătim pentru ziua glorioasă a revenirii Domnului nostru Isus Hristos. Când eu amintesc trăirile pe care le-am avut, atunci eu n-o fac ca să jignesc pe cineva sau ca eu să mă prezint pe mine, nu. Ci o fac mulțumitor că noi, în acest timp, am căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu. Eu nu știu dacă în ultimii două mii de ani a mai existat o perioadă de timp în care au trăit bărbați ai lui Dumnezeu care să fi auzit cu urechile lor vocea Domnului înviat, așa cum a fost cu fratele Branham, și apoi, prin har, s-a întâmplat și cu mine. Aceste lucruri nu le cauți, ci acestea sunt lucruri pe care Dumnezeu le-a hotărât în planul Lui de mântuire. Dacă mă gândesc la vedenia răpirii pe care eu am trăit-o în ianuarie 1981, atunci pot să vă spun că niciun om nu-și poate închipui așa ceva. Dacă ești împins la morgă, ești lepădat de medici și simți: gata se sfârșește și spui doar atât „Doamne, cum stau eu înaintea Ta?”. Apoi am fost luat din trup, am fost transpus sub cerul senin. M-am uitat în dreapta și am văzut

gloata care nu se putea număra; toți erau tineri, îmbrăcați în alb. Noi ne ridicam în sus, în sus.

Dragii mei frați și surori, înaintea atotputernicului Dumnezeu, sunt sigur și convins că pe cât de sigur ne-a dăruit El har să recunoaștem făgăduințele pentru acest timp, să le auzim, respectăm și să le credem, pe atât de sigur vom fi răpiți când Domnul îi va chema pe ai Lui. Aceste versete biblice, Mat. 25:10. Evr. 9:28 și toate versetele biblice amintite le putem citi din toată inima și putem spune: Iubite Domn, noi facem parte din această gloată fiindcă noi am ascultat de ceea ce spune Duhul lui Dumnezeu acum, ceea ce El accentuează pentru această perioadă de timp. El a hotărât-o așa înaintea întemeierii lumii, ca noi s-o ascultăm, s-o credem și să avem parte deplină, prin har. Noi avem parte de ceea ce a făgăduit Dumnezeu și o vom trăi în mod personal. Permiteți-mi să citesc câteva versete prețioase din 2 Cor. 5 care mi-au mers la inimă.

Citim din 2 Cor. 5:14 la 20: „*Căci dragostea lui Hristos ne strânge* („*Căci dragostea lui Hristos ne constrânge*, ne presează” – lb. germ. trad. Elberfelder; lb. engl. King James); *fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit*”. Toți deci au murit.

Aici o avem. Noi am fost răstigniți împreună cu Hristos, am murit împreună cu El, am înviat împreună cu El și am fost transpuși împreună cu El în locurile cerești. Lucrarea isprăvită s-a întâmplat pentru noi. În ochii lui Dumnezeu noi suntem ca o Mireasă desăvârșită. Noi ne putem așeza în odaia de nuntă a Mielului și să cântăm împreună cântarea cea nouă.

Vă rog frumos luați la inimă dragostea lui Dumnezeu! Noi nu predicăm dreptatea noastră. Nu că noi suntem mai inteligenți ca alții. Noi predicăm Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, din însărcinarea lui Dumnezeu pe care El ne-a dat-o. De aceea noi propovăduim Cuvântul în dragostea lui Dumnezeu, și toți aceia care sunt din Dumnezeu vor asculta.

Încă o dată vers. 14: „*Căci dragostea lui Hristos ne strânge* („*Căci dragostea lui Hristos ne constrânge*, ne împinge”). Ce mă

împinge pe mine să călătoresc zi și noapte pe întregul pământ? Ce este? Este dragostea lui Hristos care ne împinge, pentru că noi ne lăsăm convinși și călăuziți de dragostea Lui. Unul singur a murit pentru tine, pentru mine, pentru noi toți, toți deci au murit.

Apoi vers. 15: *„Și El a murit pentru toți („De aceea a murit El pentru toți” – lb. germ.), pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei”*. Amin.

De aceea a murit El pentru noi toți, pentru ca noi toți să trăim pentru El. Noi am murit împreună cu El și împreună cu El am înviat într-o viață nouă, prin har. Amin. Aceasta este o realitate divină, face parte din planul de mântuire al Dumnezeuului nostru. Așa cum este scris aici, așa s-a întâmplat și așa este.

Vers. 16: *„Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta”*.

De ce? Noi nu-L mai cunoaștem în felul acela în care El a plâns, a dormit, S-a luptat, nu-L mai cunoaștem în felul acela în care era El pe pământ. Ci Îl cunoaștem ca Cel înviat, Acela care a isprăvit răscumpărarea noastră pe crucea Golgotei. El S-a coborât în iad, a biruit moartea, iadul și pe Satan, iar a treia zi a înviat din morți și a putut striga: *„pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”* (Ioan 14:19), *„Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților și cheile Împărăției cerurilor”* (Apo. 1:18). Voi cunoașteți cuvintele Domnului nostru. Este puternic.

Dragii mei frați și surori, să fie așa, ca noi să-L punem pe Domnul nostru pe primul loc în viața noastră. În viața noastră pământească să rămânem echilibrați și lucizi. Cum am spus-o deseori, în inima noastră să fim într-o legătură cu Dumnezeu, dar cu ambele picioare pe pământ, echilibrați și normali în orice domeniu al vieții.

Încă o dată vers. 16: *„Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii”*.

Tu nu cunoști pe niciun frate și nicio soră ca unii care au săvârșit încălcări. Să nu știi nimic de „Acela a făcut aceea...” „Acea

a făcut cealaltă...”. Nu, deloc, nu! Uitați întregul trecut! Lăsați în moarte trecutul vostru și al altora, lăsați-l în urma voastră pentru totdeauna. Așa cum a spus Pavel: *„uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ținta care este înaintea”* (Fil. 3:13). Așadar lăsați trecutul vostru în trecut, de asemenea lăsați trecutul fiecăruia în trecut. Să nu vă preocupați deloc cu trecutul vostru sau al altora! Preocupați-vă să fiți plăcuți lui Dumnezeu, de trăirea Cuvântului lui Dumnezeu, preocupați-vă de mântuirea și pregătirea voastră, și atunci totul va fi foarte bine.

Apoi vers. 17: *„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”*. Lăudat și cinstit să fie Domnul nostru!

Noi nu mai umblăm pe calea largă care duce în nenorocire. Ci am pășit pe calea strâmtă care duce la viață. Noi am căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu, am trăit iertarea și neprihănirea în mod personal, prin har. Scrisoarea care ne învinuia este ruptă, prin Sângele Lui suntem liberi, toată dauna a fost dată deoparte, iar noi ne putem încrede în Domnul nostru, prin credință putem propăși și știm că El va face totul bine.

Vers. 18: *„Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu...”*.

Este lucrarea lui Dumnezeu. Nu le-ai făcut tu sau eu, toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu în tine și în mine. Dumnezeu ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării. Toate aceste lucruri sunt lucrarea lui Dumnezeu, lucrarea harului lui Dumnezeu în viața noastră, ne-au fost dăruite: iertarea deplină, împăcarea deplină, harul desăvârșit, mântuirea deplină. Și cu toții putem spune că noi am părăsit calea largă și pășim pe calea strâmtă. Calea largă conduce în nenorocire. Calea strâmtă conduce în slavă. Domnul nostru a spus: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”*.

Dragii mei frați și surori, să începem să prețuim ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu, să începem să-I mulțumim pentru ceea ce noi personal am trăit. Dumnezeu ne-a dăruit pocăința și lacrimile și harul ca noi să ne putem dedica viața noastră Lui, devenind proprietatea Lui,

prin har. Noi am putut dezbrăca omul vechi și putem îmbrăca omul nou, prin har. Cum cântă un poet de cântare: totul nou, totul nou.

Încă o dată vers. 18: *„Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu (în viața ta, în viața mea, în viețile noastre), care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos...”*. Spuneți un „Amin” la aceste cuvinte. Care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos. Ne-a iertat întreaga vină, a rupt întreaga scrisoare care ne învinuia și nu mai este posibilă nicio acuzare. Pentru că Sângele noului legământ încă mai este pe scaunul harului, iar acest Sânge nu va mai fi pe scaunul harului doar în acea clipă când timpul harului se va fi încheiat.

Mergem mai departe: *„...care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării”*. Este o slujbă directă din însărcinarea lui Dumnezeu ca să propovăduim iertarea, împăcarea. Și tuturor celor care prin credință primesc aceasta, noi le putem spune: dacă voi puteți primi prin credință tot ceea ce s-a întâmplat pe cruce pentru voi atunci să știți că Dumnezeu v-a dăruit har, iertare și mântuire deplină.

Vers. 19: *„Că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor (nu ne-a ținut în seamă încălcările), și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări”*.

Acolo unde este iertare acolo este împăcare, unde este împăcarea este și iertarea. Cum am spus și înainte, lăsați trecutul în trecut, fie că este trecutul vostru sau al altora. Noi dorim să ne ațintim ochii spre ținta care ne este înainte. Așa cum Pavel a spus, să lăsăm totul în urma noastră și să ne ațintim ochii spre ceea ce ne stă înainte și să știm că izbăvirea trupurilor noastre se apropie. Da, Dumnezeu n-a pus în noi Cuvântul Legii și al osândeii, ci a pus Cuvântul harului și al împăcării. Întreaga osândă a fost smulsă de peste noi și din interiorul nostru. Pedepsa care trebuia să ne lovească pe noi a fost pusă asupra Lui pentru ca noi să avem pace, și prin rănilor Lui noi am fost vindecați.

Și cuvântul prețios din vers. 20: *„Noi, dar, suntem trimiși împuțerniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin*

noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!”. Ce mântuire desăvârșită, Evanghelie deplină! Prin harul lui Dumnezeu noi putem crede și primi totul și să-I mulțumim Domnului din toată inima pentru ceea ce ne-a dăruit El.

În timpul nostru s-au întâmplat multe lucruri. Acum o sută douăzeci de ani și-a avut începutul trezirea penticostală și apoi și-a avut decursul. Noi îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu că El a făcut lucruri mari și că a dăruit trecerea de la un secol la celălalt secol în timpul când El a început să cheme Israelul înapoi în țara lor. Gândiți-vă la anul 1897, gândiți-vă la Congresul din Basel. Gândiți-vă cum Dumnezeu S-a îngrijit ca un iudeu născut în Budapesta, fost jurnalist în Viena, a ținut în Zürich primul Congres sionist și a scris pe steagul lui: „Israelul are dreptul la o patrie proprie”, apoi a făcut o călătorie la papa ca să-l anunțe despre aceasta.

Dacă privești în istorie, frați și surori, aproximativ în același timp când Duhul lui Dumnezeu a început să lucreze pe întregul pământ, Dumnezeu Și-a îndreptat privirea spre Israel; toate acesta au avut loc în acești ani. Acum nu dorim să intrăm în toate amănuntele, dar eu îi mulțumesc lui Dumnezeu din inimă că noi vedem cum ambele lucruri se desfășoară în paralel: întoarcerea Israelului în țara făgăduită lor și întoarcerea poporului lui Dumnezeu din toate popoarele, limbile și națiunile înapoi la Cuvântul făgăduinței pentru acest timp. Ambele ajung la punctul culminant și la încheiere în acest timp. În ultimele zile a trebuit să mă gândesc. Atunci când fratele Branham a fost întrebat: „când va fi încheiat legământul de o săptămână, conform Dan. 9:27 și care va fi rupt la mijlocul săptămânii?”. Apoi fratele Branham a dat acest răspuns: „Acest legământ se va încheia aproximativ în același timp cu răpirea”. Iar acum noi putem vedea cum toate aceste pregătiri premergătoare au loc cu privire la Israel, la tot ce are loc în Gaza, în toate împrejurimile și evenimentele vremii. De la prietenul meu Hans Keck primesc săptămânal știrile despre Israel. Am o stivă întreagă cu evenimentele vremii care se petrec în Israel și mă bucur că sunt informat cu aceste știri. Noi binecuvântăm Israelul în Numele Domnului.

În următoarele zile îi voi scrie o scrisoare domnului Netanyahu. Noi avem o legătură directă foarte bună cu parlamentul Israelian (Knessetul), prin ambasadoarea din Johannesburg. Domnul Netanyahu m-a invitat să dau un interviu, dar eu îi voi transmite câteva versete biblice; în zece minute le voi scrie cum Dumnezeu, în Vechiul Testament, a folosit prorocii ca să prezică ceea ce se va întâmpla, și că acum noi, cu adevărat suntem în mijlocul împlinirilor. Și privitor la Gaza poți citi din Țefania 2 ceea ce se va întâmpla cu fâșia Gaza. Totul este scris mai dinainte în Cuvântul profetic.

Încă o dată pentru noi. Mesajul pe care Domnul ni l-a dăruit este cel mai important lucru. Cine acum are urechi să audă acela să audă ceea ce spune Bisericii Duhul, acela să accepte și să primească ceea ce ne-a pregătit Dumnezeu. Mai putem aminti și acest lucru. Noi nu-l avem pe mesager ca punct principal al propovăduirii noastre, ci Îl avem pe Domnul nostru Isus Hristos. El rămâne centrul propovăduirii noastre. Noi nu-l predicăm pe Pavel, nici pe Petru și nici pe fratele Branham. Noi Îl predicăm pe Isus Hristos Cel răstignit, Domnul nostru care va reveni.

Și acest lucru mă întristează: diferitele direcții, toate ramificațiile care se referă la fratele Branham și trec pe lângă ceea ce face Dumnezeu în prezent. Dragii mei frați și surori, eu am spus deseori acest lucru în mod apăsător: dacă prin propovăduirea noastră noi nu reușim să-i aducem pe oameni într-o legătură cu Dumnezeu, atunci ceva n-a corespuns în vestirea noastră. La transmiterea unui mesaj divin nu este vorba de o legătură între tine și Isaia, sau între tine și Pavel, sau între tine și Branham. Ci tu ești adus într-o relație directă cu Dumnezeu pentru ca să ne fie descoperit întregul plan de mântuire al Dumnezeului nostru și cu adevărat să avem parte de ceea ce se petrece în prezent.

Fratele Branham n-a fondat o religie nouă, nicio direcție nouă de credință. Ci el ne-a adus înapoi la Dumnezeu, la Cuvântul Său, la temelie originală străveche. Și așa rămâne: *„fiind zidiți pe temelie apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”* (Ef. 2:20). Gândiți-vă la 2 Cor. 5:19b: *„Dumnezeu ne-a încredințat*

slujba împăcării”, ne-a dat însărcinarea să propovăduim ultimul mesaj pe întregul pământ, iar prin aceasta s-a împlinit ceea ce a spus fratele Branham în predica „Astăzi s-a împlinit această scriptură”: „Mesajul care mi-a fost dat din partea Domnului va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos, până la marginile pământului”. Noi putem vesti și propovădui apăsător, că această făgăduință s-a împlinit în fața ochilor noștri: ultimul mesaj a ajuns la marginile pământului. Iar noi putem face un singur lucru: să-I mulțumim Domnului că aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o pentru noi toți.

Fie ca toți din toate limbile de pe întregul pământ să fie binecuvântați, să-și pună încrederea în Domnul, să primească ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu și ceea ce am citit aici: Unul singur a murit pentru toți pentru ca niciunul să nu mai trăiască pentru el însuși. Viața pe care noi o trăim acum s-o trăim pentru Domnul care a murit pentru noi. Viața divină se va manifesta în toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Iar lucrul cel mai principal este dragostea. Doar dragostea acoperă o sumedenie de păcate. Doar dragostea desăvârșită va intra acolo în slavă. Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu. Ultimul mesaj este un mesaj al dragostei pentru credincioși. Ei să accepte și să primească ceea ce ne-a pregătit Domnul. Dumnezeu să binecuvânteze Israelul, să-i binecuvânteze pe toți cei ce sunt parte din Biserica nou testamentară.

Să mai spunem încă o dată acest lucru: noi suntem pregătiți și îmbrăcați cu hainele albe ale neprihănirii. Primiți că Domnul ne-a spălat. În viața noastră nu mai rămâne nicio pată și nicio zbârcitură. Am fost spălați în Sângele Mielului, am fost neprihăniți prin credință și am primit împăcarea și mântuirea deplină, prin har. Lui, Singurului Dumnezeu Îi aducem cinstea în vecii vecilor. Aleluia! Amin.

Haideți să ne ridicăm și împreună să-I mulțumim Domnului. În timp ce ne plecăm capetele, respectuoși în rugăciune, cu inimile plecate și deschise înaintea lui Dumnezeu. Dragii mei frați și surori, îmi este pe suflet ca să-I mulțumim Domnului pentru harul pe care El ni l-a dăruit. El ne-a scos afară din toate rătăcirile, din toată carismatica și din tot ceea ce trece pe lângă El, ne-a separat, ne-a

curățat și ne-a sfințit, să primim ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu nouă și prin aceasta să avem parte de ceea ce El face în prezent. Ce har, ce privilegiu ne-a dăruit Dumnezeu nouă! Iar noi putem accepta și primi totul prin credință.

Permiteți-mi să întreb dacă avem în mijlocul nostru frați și surori sau prieteni care au necazuri, care au nevoie de sprijin în rugăciune pentru a putea străpunge. Dorim ca împreună să aducem înaintea Lui acele lucruri care vă produc necazuri interminabile, să ne rugăm, să credem și împreună să trăim ceea ce Dumnezeu ne-a făgăduit. Fie ca cuvintele pe care noi le-am citit să se împlinească în viața noastră, și anume că noi am murit împreună cu Hristos, am fost îngropați împreună cu El, am fost înviați împreună cu El. Pe cât de sigur a murit El pentru noi, pe atât de sigur am murit noi împreună cu El, iar noi nu mai trăim viața pentru noi înșine, ci trăim pentru El, Răscumpărătorul nostru care a murit pentru noi. Fie ca acesta să fie un ceas al dedicării, să ne rededicăm cu adevărat viața Domnului și să-I spunem: „Doamne, Te rog primește-mă! Te rog dăruiește-mi har. Eu cred că am murit împreună cu Tine, cred că am înviat cu Tine într-o viață nouă”. Noi am primit și credem ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu. Aceasta este dovada că noi am primit trecere înaintea lui Dumnezeu. Toți trec mai departe pe lângă aceasta, produc atmosfera lor proprie, dar noi am căpătat har să auzim, să primim și să credem.

Acum încă o dată mă îndrept spre necazurile noastre personale și spre trăirile noastre cu Domnul. Dacă sunt necazuri sau lucruri care ne produc necazuri interminabile, indiferent ce ar fi, sau sunt necazuri duhovnicești, dorim să-I aducem Domnului totul. Iar El este prezent ca să ne ajute, să ne dăruiască salvare, eliberare, vindecare, binecuvântare și descoperire. Sub propovăduirea Cuvântului se poate petrece totul, pentru că Cuvântul nu se întoarce niciodată gol înapoi la El. Ci și astăzi împlinește în toți scopul pentru care a fost trimis. Vă rog acceptați-o și primiți-o prin credință, iar voi o puteți lua cu voi acasă. Fiindcă așa este scris: „*Căci orișicine cere, capătă; cine caută, găsește, și celui ce bate, i se deschide*”. Noi am auzit Cuvântul, cerem și primim, noi am bătut și El ne-a deschis și ne-a deschis și înțelegerea noastră pentru Scripturi.

Lui, credinciosului Domn Îi aducem mulțumire pentru aceasta. În timp ce mai rămânem respectuoși în rugăciune, permiteți-mi să întreb cine dorește să ridice mâna ca să aducem cererile voastre înaintea Domnului, ca Domnul să vă dăruiască har. Peste tot sunt mâini ridicate.

Doamne, atotputernicule Dumnezeu, nouă ne-a fost încredințată slujba împăcării, iar în împăcare este iertare, har, mântuire, salvarea sufletului, vindecarea trupului. Tu ne-ai dăruit totul, iar noi putem propovădui totul și știm că acum, prin credință o putem accepta. Toți care și-au ridicat mâinile și cei ce nu le-au ridicat, dar în inimile lor au necazuri și așteaptă un răspuns din partea Ta, Te rog Dumnezeule dăruiește-le acum răspunsul. Tu ești prezent ca să confirmi Cuvântul Tău în gloata Ta răscumpărată prin Sânge. Noi suntem poporul noului legământ, suntem Biserica Ta, Trupul Tău aici pe pământ. Te rog descoperă biruința Golgotei în noi toți, în viața duhovnicească și în viața pământească. Noi aducem înaintea Ta toate necazurile noastre și Îți mulțumim că Tu ne-ai ascultat, prin har, și i-ai dăruit fiecăruia ceea ce a cerut. Îți aducem cinstea pentru aceasta în Numele sfânt al lui Isus. Amin. Aleluia! Amin.